

HÍR HARANG

A MEGTESTESÜLÉS PLÉBÁNIA HÍRLEVELE

8. ÉVF. 9. SZ. 2017. DECEMBER

SZABADÍTÓ SZÜLETÉSÉRE!

Advent I. vasárnapjával új egyházi évet kezdtünk. Minden kezdetben benne van a remény és a vágy, hogy valami új, valami tökéletesebb fog születni, hisz újra mögénk került egy év tapasztalata. A hit-életünkben, a Krisztussal való zárandók utunkban is ez jelenik meg.

Az Isten végtelen és felfoghatatlan, viszont életünket éppen az mozgatja, hogy mindig keressük a hozzá vezető utat, a még tökéletesebb megismerését. Így tudunk készülni most újra a születés ünnepére. Kinek is a születését várjuk? Készülünk most a Szabadító születésére!

Annak a születésére, aki meghozza

fényében rátaláljunk belső szabadságunkra és megtanuljunk szeretettel szolgálni.

A szabadság korunk igazi bálvány. Nagyon sokan keresik és a legkülönbébb utakon vélik elérni. Ma többnyire a kötöttségektől való mentességet értik alatta. Ezért megpróbálják mindenfajta kötöttség keretein kívülre helyezni magukat. Tévesen azt hiszik: minél kevesebb kötöttség, annál nagyobb szabadság. Sokan ezért nem házasodnak, ezért nem hoznak életre szóló döntéseket. Így azonban ahelyett, hogy az igazi szabadságot lelnék meg, saját vágyaik és önzésük szolgátságába hajszolják magukat. A szabadságnak ugyanis

nekünk a szabadságot, amelyre mindenkor embere újra és újra áhítozik, hisz az ünnep gazdagsága ezt is magában foglalja. Már a jámbor ószövetségi hívő a zsoltárossal együtt imádkozta: „Ragyogtasd ránc arcodat és szabadok leszünk” (Zsolt 80,4). Az Egyház imájában, a zsolozsmában gyakran ismétljük meg ezt a fohászt. Az Úr arcának ragyogó fényessége a mi szabadságunk záloga. Minél közelebb merészkedünk az ő arcának fényéhez, annál szabadabbak leszünk, és minél távolabb vagyunk tőle, annál távolabb vagyunk szabadságunktól is.

A betlehemi jászolt beragyogta a csillogó fénye, amely odavezette a napkeleti bölcseket. Ez a fény vezet oda minket is, hogy hódoljunk előtte és imádjuk őt. Azért megyünk olyan közel a betlehemi jászolhoz, azért térdelünk a tabernákulum elé, hogy az ő jelenlétének örömeiben, arcának

csak akkor van értéke, ha az ember valakire, vagy valamire válik szabaddá, nem pedig valakitől, vagy valamitől.

Más szóval, nem önmagában érték, hanem csak annyiban, amennyiben értelmes célra szabadítja fel az ember energiáit. Szabadságunk igazi korlátai ezért nem is önmagunkon kívül vannak, hanem bennünk, amelyek, mint rabságunk rácsai, saját szívünket zárják be, mindaddig, amíg valakinek oda nem ajándékozzuk szabadságunkat.

Ha el akarunk jutni az igazi szabadságra, meg kell hallanunk Szent Anzelm buzdítását: „rejtőzködj el egy kicsikét gondolataid özöne elől. Feledd a terhes gondokat és tedd félre fárasztó szórakozottságodat. Időzz egy kicsit Istennél, és nyugodj meg egy pillanatra Benne! Lépj be lelked hajlékába; zárd ki onnan mindent, Isten és minden kivételével, ami segít az Ő kere-

sésében; bezárva ajtódat csak Őt keresd. Mondd most, teljes szívem, mondd most Istennek: Arcodat keresem” (Proslogion, 1).

Kívánom mindannyiunknak, hogy a Szabadító érkezése ragyogja be szívünket karácsony éjszakáján! Ebben nagy segítségünkre lehet Szent Anzelm buzdítása. Engedjük meg az Istennek, hogy belépve életünkbe meghozza azt az igazi szabadságot, mely nem pusztán csak ámítani tud, hanem életet, örök életet tud adni nekünk.

Istentől áldott boldog karácsonyt és kegyelmekben gazdag boldog új esztendő kívánok minden kedves olvasónak!

Szeretettel: Törő András atya

Aranyosi Ervin:

LEGYEN MINDEN NAP KARÁCSONY

*Legyen minden nap karácsony,
minden óra a szeretetét.*

*Legyen Béke a nagyvilágon.
Legyen a szíved mindenkié.*

*A mosolyod legyen a hírnök,
és bátran nyújtsd a kezéd,
Szálljanak el a gond felhők,
fújja világgá szereteted.*

*Legyen végre az egész világunk
egy hatalmas nagy család
és öltöztessünk fel, amerre járunk
minden élő fenyőfát.*

*És égjen a házunkban adventi gyertya
és sohase aludjon el,
mert Hitnek, Békének, s a Szeretetünknek
örökké élnie kell!*

*A remény lesz benned az útmutató
az iránytű szemed elé,
Bár hová mész, bár merre indulsz
az utad a szeretetét.*

*A boldogság legyen örökös vendég,
s az ország egy nagy család.
Ha szeretetünkkel gazdaggá tennénk,
miénk lenne ez a világ.*

*Legyen minden nap karácsony,
minden óra a szeretetét.
Legyen Béke a nagyvilágon.
Legyen a szíved mindenkié.*

KÜLDETÉSE:

SZERZETESNŐVÉRBŐL HITOKTATÓ

19 éves volt, amikor először érezte Isten hívását. 23 évesen belépett a rendbe, majd örökfogadalmat tett és 12 évig volt tagja a szerzetesi közösségnek. Hosszas tépelődés után hozta meg végző döntését: kilép a rendből és új utakon folytatja tovább. Katekétának állt, és ma már tudja, hogy az ő életútja a hitoktatás. Ő Végvári Kinga, a Megtestesülés Plébánia hitoktatója.

A rendszerváltást követően újjáéledt az egyházi élet Magyarországon, újra kezdtek működni a szerzetesrendek, hívták és várták az elkötelezett fiatalokat. A televízió ontotta a szakrális Zeffirelli-filmeket, köztük a Napfivér, Holdnővért, melynek ferences világa teljesen magával ragadta az útkereső fiatal lányt.

„A Szent István-templomba jártam ifjúsági hittanra. Egyszer teljesen egyedül üldögéltem a templomban, amikor azt éreztem, hogy ott van velem Isten! Nagyon feldobott és felfokozott érzelmi állapotba kerültem, mint amikor szerelmes lesz valaki. 19 éves voltam, érettségi után. Angol szakra jelentkeztem az egyetemre, de nem vettek fel, és nem igazán tudtam, hogy mit kezdjek az életemmel, nem lebegett előttem semmilyen cél és egyre erősödött bennem a hívás a szerzetesi pályára.”

Kinga elutazott az Egerszalóki Ifjúsági Találkozóra és ott találkozott a ferences kishővekkkel, akiknek mesélt az álmáról, hogy apáca szeretne lenni. A következő évben egy miskolci magánegyetemen kezdett angolul tanulni. Felkereste a nővéreket bükkszentkereszti rendházukban, és amíg egyetemre járt, rendszeresen látogatta őket, de csak titokban.

„Katolikusak a szüleim, de nem vallásosak, és az a tervem, hogy belépjek egy szerzetesrendbe, heves ellenállásba ütközött. Így telt el három év, mire beléptem. Ott lebegett álmaimban a Zeffirelli-film kiszínezett világa, hogy odaadom az életemet a világ szegényeinek, aztán jött a valóság, hogy a rendben ez egyáltalán nem így működik. A kapcsolattartás eléggé korlátozott, kéthavonta járhattam haza. Egy év elteltével kaptam meg a szerzetesi ruhát, majd következett egy még szigorúbb év, amikor haza se mehettem, a szüleim karácsonykor és húsvétkor meglátogathattak és havonta egyszer telefonálhattunk. Nagyon kötött napirendem volt, minden percünk be volt osztva: ima, olvasás, teológia tanulás, sekrestyés feladatok, elcsendesedés, házimunka. Megszűnt a külvilág, csak a befelé figyelés létezett.”

Egy év után végre hazamehetett, de úgy érezte, az eltelt év felőrölte. Azt érezte, hogy nem tudja tovább folytatni, de a makacssága győzedelmeskedett, és 12 évet töltött el a rendben.

„Azt a 12 évet átszötte a belső vívódásom. A gyóntató lelki atyám tanácsolta, hogy hagyjak hátra mindent, menjek haza, gondolkozzak, adjak időt magamnak, és később, ha mégis úgy gondolom, térjek vissza, ha pedig nem, akkor lépjek ki. Persze nem törődtem vele, minden ment tovább, mert jött valami, ami feltöltött és továbblendített: a hitoktatás. Át kellett vennem egy nővér feladatait, és mindenféle képesítés nélkül hittanórákat kellett tartanom óvodásoknak és iskolásoknak. Ez pedig hozta magával, hogy elvégeztem a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola hitoktató képzését.”

A szerzetesek korábban tett fogadalmakat évről-évre megújítják. Ez az időszak évről-évre mély lelki tépelődéssel járt Kinga számára: hogyan tovább, menni vagy maradni?

„Egyszer a szüleimtől mentem vissza a közösségbe és erős sírás fogott el. Azt éreztem, hogy minden bajom van és semmi sem jó, sehogy sem jó, minden összeborul felettem és rosszul lettem. Elhagytam minden erőm, ágyam estem és azon gondolkodtam, hogy valami végleg elszakadt, és ez így nem megy tovább. Csak feküdtem és az járt az agyamban, hogy ha ezt így folytatom, abba bele fogok halni. A sok fájdalom, görcs, amit évekig toltam magam előtt, összegyűlt a lelkemben és testi tüneteket produkált, és nincs kiút. Nincs már tovább, haza kell mennem. Szóltam az elöljárómnak, hogy nem bírom tovább csinálni, egyszerűen muszáj hazamennem, mert elviselhetetlen a helyzet a számomra. Ilyen esetekben javasolják a szerzeteseknek, hogy lelkigyakorlaton csendesedjenek el, pihenjenek egyet. Egy hét után gyakorlaton mondtam a lelki vezetőmnek, hogy nem megy, nincs tovább. Azt válaszolta, hogy ha ezt így kimondtam, akkor tényleg nincs tovább, és azt kell szem előtt tartani, amit érzek és ami a valóság, és nem azt, amiről álmodozom. És hogy hiába akarok én Szent Ferenc lenni és megváltani a világot, nem fog menni.”

Végül meghozta a döntést és kilépett a rendből, mindent maga mögött hagyva. De a 12 év szerzetesi élet nem múlt el nyomtalanul.

„Szent Ferenc egész életében Isten szeretetét hirdette a világban, és nagyon hálás vagyok, hogy a közösségben megtanultam a megbocsátást és az elfogadást, és hogy a

szeretetet ennyire mélyen megélem, hirdesem és adjam tovább. Megtanultam elfogadni a másikat, és azt, hogy attól, hogy ő más, nem rosszabb. De még ma is hullámoznak az érzéseim, ha visszagondolok... Szerettem volna a szerzetesi életemet magaménak tudni, de mindig beleütköztem abba, hogy nem tudok megfelelni az elvárásaimnak. Iszonyú csalódás volt azzal szembesülni, hogy nem tudom azt az életet élni, ugyanakkor nagy megkönnyebbülést éreztem, amikor meghoztam a döntést.”

Amikor eljött a nővérektől, Kinga egy dologban biztos volt: nem akar az egyház kötelékében dolgozni. Aztán négy év világi munka után, amikor éppen lejárt a szerződése, meghívást kapott Felföldi László atyától, hogy legyen hitoktató a Megtestesülés Plébánián...

„Azt éreztem akkor, hogy az Istentől kapott életfeladatomhoz a Laci atya hívása terelt vissza. Ezt bízta rám az Isten, ez az életem értelme, ha nem ezt csinálom, olyan mintha nem teljesíteném az Isten akaratát. És a gyerekek között elfeledkezem a problémákról, az útkeresésemről. Mikor Józsa-ra kerültem, igen kevés gyermek járt a régi józsa-i templomba. Aztán csak azt vettem észre, hogy már kb. húszan jönnek, mind a családjukkal. Kérdezték a munkatársak, hogy csináltam? Pedig semmi különös nem tettem, csak végeztem a dolgomat. Közben meg arra gondolok, hogy nem az én erőfeszitésem eredménye, hanem az Istené, és én csak egy eszköz vagyok abban, amit Ő véghezvisz. A hitoktatás számomra küldetés. Szerettem ezt csinálni, és az sarkall, hogy a gyerekeknek továbbadjam: Isten mindig velük van és segíti az életüket. És akármi rossz történik velük, mindig van megoldás, és nem szabad elveszíteni a reményt. Ezt kell továbbadnom nekik, mert én megéltam ezt. De az is bennem van, hogy egyszer majd számon kérik tőlem, hogy megtettem-e mindent, és segítettem-e a rám bízott kisgyermeknek.”

-PE-

TELEFONFÜGGŐSÉG

TE IS ÁLLANDÓAN A TELEFONODAT NYOMKODOD? NYUGI, NEM VAGY EGYEDÜL!

Idén, december 2-án a Szentatya mintegy hétezer bangladesi fiatalal találkozott a dakkai Notre Dame College-ban. A programokban gazdag találkozon nemcsak katolikus, hanem más felekezethez, valláshoz tartozó fiatalok is jelen voltak. Ferenc pápa ezeket mondta: „Beszéljete szüleiteikkel és nagyszüleiteikkel, ne mobilozással töltsétek az egész napot, megfeledezve a körülöttetek lévő világról! Beszéljete nagyszüleiteikkel, ők bölcsességre tanítanak titeket!”

Ismerős, ugye? Mennyire aktuális problémát említ a Szentatya! A mai fiatalok, köztük mi is szinte állandóan a telefonunkat nyomkodjuk. Ott kommunikálunk, ott tartjuk a kapcsolatot a barátainkkal, ismerőseinkkel, egy olyan online térben, ahol igazából teljesen egyedül vagyunk. Sokszor csak azért nyúlunk a zsebünkbe a telefonunkért, mert unatkozunk, aztán ott persze mindig találunk valami „érdekeset”.

Már jó párszor felmerült bennünk a kérdés, hogy vajon Istentől miért nem tudunk ennyire függeni. Miért nem tudunk elcsendesedni, még többet imádkozni, befelé figyelni?

Az Öröm-hír újságban már beszámoltunk arról, hogy az adventi időszak előtt Nyírbátorban három napot telefon nélkül töltöttünk. És hogy ez milyen érzés volt? Megnyugtató, stresszmentes. Kicsit mintha lenyugodtunk volna, nem ért minket annyi felesleges inger. És a hangsúly a „felesleges”-en van! Jobban tudunk azokra figyelni, akikkel fizikailag is együtt voltunk. Nem zavart meg senki, miközben beszélgettünk. Akkor elfoglalt minket a sok jó program, de vajon mi lett volna, ha ezek nincsenek?

Miért nem tudunk csendben befelé figyelni a mindennapokban is? Körülöttünk szinte mindenhol (a villamoson, a bevásárlóközpontokban, a könyvesboltban, már néha-néha a szentmisén is) a mobiljukat nyomkodják az emberek. Miért? Ma az aktivitás társadalmában élünk. Minden pillanatban kényszeresen érezzük, hogy tenni, tenni és tenni kell. Arra azonban nem figyelünk, hogy mit cselekszünk. Játsszunk a buszon, miközben az úton elhaladókat is szemlélhetnénk, fényképezzük magunkat és a tájat, pedig megélhetnénk a pillanatot és hosszú percekig rácsodálkozhatnánk a teremtet világra, folyamatosan online kapcsolatban vagyunk a társainkkal,

ahelyett, hogy egy jó séta mellett beszélgetnénk, értéket nem hordozó cikkeket olvasunk ahelyett, hogy a Bibliát forgatnánk. Szerintünk arra, hogy mit teszünk, és hogyan építjük be a csendet a hétköznapiakba, tudatosan figyelniünk kell. Ha máshogy nem megy, akár meg kell szabni magunknak, hogy mettől meddig nem veszem elő a telefonom, hanem arra figyelek, ahol éppen vagyok. Hiszen mi más lehet jobb, mint jelen lenni az adott pillanatban?

Jelen lenni, vagyis minőségi időt tölteni azzal, akivel éppen vagyok, legyen az egy jó barátom, vagy akár Isten. Embertársam és Isten is joggal teheti fel a kérdést, mikor a vele töltött idő közben előkerül a telefonod: „Nem vagyok elég izgalmas számodra?”.

Természetesen egy komoly kihívás a telefon mellőzése, hiszen számos jó dolog akad rajta: meggyorsítja a munkát, emlékeztet a teendőkre, lehetőséget ad, hogy a távol levőkkel kapcsolatot teremts, sőt még ima-alkalmazások is segíthetnek a lelki élet gyakorlásában. A telefon, mint minden eszköz, pénz, internet, atomenergia, gyógyszer stb. felhasználható jó, illetve rossz dolgokra. Amit a legfontosabb megtanulnunk: az eszközeink helyes használata!

Minden alkalommal mérlegeljük, hogy milyen célból nyúlunk a telefonunk után! Ne sajnáljuk lefekvés előtt már egy órával letenni azt a folyton élő eszközt, hiszen reggel úgyis az lesz az első dolgunk, hogy utánanyúlunk, mert az ébresztőt, azt ki kell kapcsolni.

Az előbb említett tudatosságból egy idő után szokás lesz. Miután megnyílik a világ, és megtapasztaljuk, milyen a telefon képernyőjén kívüli élet, érezzük majd: egy sokkal értékesebb és tartalmasabb környezetünk van, apró csodákkal, izgalommal, a csend titkaival.

Arra bátorítunk Titeket, hogy ne csak nekünk legyen ez egy adventi kihívás!

Szilágyi Eszter, Kiss Zita

HA A BIBLIA LENNE A MOBILOM...

Mi lenne, ha a Bibliánkat úgy kezelnék, mint ahogy a mobilunkat?

Mi lenne, ha mindig magunkkal hordoznánk?

Mi lenne, ha mindig visszafordulnánk érte, ha otthon felejtettük?

Mi lenne, ha az ígéretek úgy néznék, mint az sms-ekre?

Mi lenne, ha ajándékként adnánk?

Mi lenne, ha vészhelyzet esetén elsőként ezt vennék elő?

Mi lenne, ha úgy tekintenék rá, hogy nem tudunk nélküle élni a mai modern világban?

Mert a Biblia olyan, mint a mobilunk. Összeköt Istennel, ezáltal is tudunk Vele kommunikálni, aki ezen keresztül is válaszol.

És miért jobb a Biblia, mint a mobil?

Mert soha nem kell a térrő miatt aggódnunk, ugyanis Jézus Krisztus a kereszthalálával megteremtette a 100%-os lefedettséget az egész Földön és kiontott vérével aláírta azt a szerződést, mely örökre szól, és állja minden számlánkat, így ingyenesen hívható.

TEPLOSZENTELESI ÉVFORDULÓ A SZENT GYÖRGY-TEPLOMBAN

Szentségimádással és szentmisével ünnevelte a templom felszentelésének második évfordulóját november 22-én a Szent György-templom közössége.

Tóth László atya felelevenítette a két évvel ezelőtti eseményeket, amikor a mostanihoz hasonló, esős időben gyülekeztek az emberek a templomban tartott első szentmisére. Felidézte a jelenkori templom Árpád-kori elődjének történetét. Kiemelte azt is, hogy sokan keresik fel a Szent György-templomot, mert híre lett az országban. Egyre többen vannak, akik itt keresztelkednek, házasságot kötnek, szentségekhez járulnak: „A mi feladatunk, akik ajándékba kaptuk ezt a templomot, hogy láthatóvá tegyük azt embertársaink számára. Igazán láthatóvá pedig akkor válik egy templom, ha nekünk, híveknek, akik az élő kövei vagyunk, a mi életünk is

világít, mint fény a sötétben. Mert ennek a templomnak a fényéből táplálkozik ez a közösség, és az innen kapott fényt adja tovább.”

A plébános a templomot építtető Felföldi László atya gondolatait is idézte, aki kijelölte egykori egyházközsége számára az utat, amelyen tovább kell haladni, és amelyen itt van velünk Krisztus, aki nélkül nem lehet keresztény közösséget építeni: „Nem arra kell várni, hogy benyissanak az emberek a templomba, hanem előbb nekünk, híveknek kell elvinnünk az innen kapott fényt, hogy megmutassuk az embereknek, hogy Krisztus itt van közöttünk. Hogy akik keresik Isten szavát, szeretetünk által eljussanak hozzá és keresztény közösségre találjanak bennünk és a mi közösségünkben.”

Utalt Palánki Ferenc megyéspüspök templomszentelésén elmondott szavai-

ra, akinek az első hivatalos szolgálata a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegyében a Szent György-templom felszentelése volt: „Minden templom Isten ajándékozott szeretetének a jele, ezért nagy öröm egy templom felépülése. Itt valóban Isten szeretetével találkozunk, hisz itt van jelen kenyér és bor színében és a hívek szívében. Éppen ezért nem fogyhat ki a hála a szívünkben. Így leszünk magunk is örömhírré átitatott emberek, akik Krisztus tanítványiként elvisszük a hitet és fényt másokhoz” - zárta ünnepi homíliáját Tóth László atya.

A szentmise után az emlékezés hittanos gyermekek szavalatával, fotóvetítéssel, dr. Bedő Zoltán, az egyházközség világi elnökének visszaemlékezésével, majd a Szent György-zenekar ünnepi műsorával és agapéval zárult.

-PE-

ADVENTI KOSZORÚK KÉSZÍTÉSE BOCSKAIKERTBEN

A Bocskaiakerti Ökumenikus templom ad helyet az itteni római katolikus egyházközségnek is, amely 2017. augusztus 1-je óta a debreceni Megtestesülés Plébánia filiájaként működik. A kis hívő közösség nagy szeretettel fogadta Tóth László plébános atyát, aki vasárnaponként reggel 8 óras kezdettel celebrálja a szentmisét. László atya itt is foglalkozik a hívek közösséggé formálásával, amelynek legutóbbi mozzanata december 2-án az adventi koszorúk közös elkészítése volt. A program megszervezésében a helyi

hitoktató Tóthné Rektor Magdolna segített neki. A foglalkozás igazán családi légkörben telt, minden korosztály képviseltette magát. A kicsi gyerekek Magdi nénivel karácsonyi képeslapot és papírból saját koszorút alkottak, amíg a felnőttek és a nagyobb gyerekek fenyőágak, gyer-

tyák és különböző termékek felhasználásával adventi koszorút készítettek. Az egyik apuka gitáros éneke hozzájárult az adventi hangulathoz. A búcsúzás előtt Laci atya megáldotta a családokat és az elkészült 10 adventi koszorút.

Veres-Szabó Fruzsina

A MEGTESTESÜLÉS PLÉBÁNIA
HÍR HARANG KIADVÁNYA. Kiadja a
Megtestesülés Római Katolikus Plébánia Hivatal. 4032
Debrecen, Borbíró tér 9. (levélcím: 4015 Debrecen, Pf. 74.)
Felelős kiadó: Tóth László Szerkesztette: Rácz Jánosné
Tel.: 30/303-32-57, E-mail: raczne75@gmail.com •
Rexpo Nyomda – www.rexpo.hu

IRODAI ÓRÁK: Minden hétköznap intézhetik kedves
híveink ügyeiket (keresztelés, házasságkötés, temetés,
szentmise) a plébánián. **Ügyfélfogadási Idő:** munkanapokon délután 15-18 óra között. **Plébános:** Tóth László,
Tel.: 30/627-22-30, E-mail: laciatty@gmail.com
Tel.: 52/535-735 e-mail: megtestesulesiroda@gmail.com
Honlap: <http://megtestesules.info>